

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

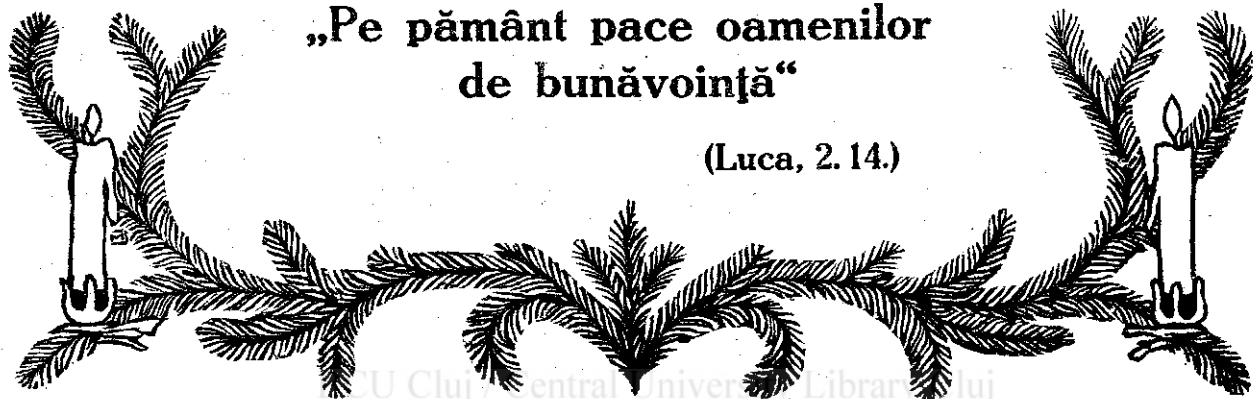
Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Pe pământ pace oamenilor
de bunăvoință“

(Luca, 2. 14.)

În tulburarea vieții și întunecul care s'a așternut peste sufletele oamenilor, sosirea Crăciunului apare ca o trezire dintr'un vis greu și rău.

Noi visam greutate, amărăciune, scumpete, foamete, pismă și vrăjmășie și iată că azi auzim peste țări și mări strigându-se cuvântul „pace“ tuturor oamenilor de bunăvoință. Pace în sufletele noastre proprii, pace cu vecinii, pace cu cei de altă lege, pace cu cei de altă limbă, pace și dragoste.. aceste ne trebuiesc și aceste le vestesc oastele cerești pentru toți cei care au bunăvoință în aceste sărbători ale Crăciunului.

Dar pacea nu se făgăduiește fără de nici o plată. Dacă vrem pace, trebuie să ni se umple sufletele de bunăvoință. De bunăvoința aceea care vede adânc în sufletul altuia și citește din ochii săracului durerea ce-l apasă; care simte foamea și ru-

șinea celui care întinde mâna după ajutor; care știe să ierte păcătosului.. Aceasta bunăvoință trebuie să o avem în sufletele noastre, și vom avea pacea ce se revarsă din ieslea Viflaimului peste tot pământul?

Oare vor înțelege oamenii zilei de azi, că Celce s'a scoborît în iesle este Dumnezeu, venit la noi.. ca să sufere durerile noastre? Oare vor înțelege cei care răbdă frig azi, că Isus asemenea l-a răbdat pentru a fi om adevărat: cu trup și durerile trupului? Oare vor înțelege cei nemulțumiți, că cu pilda sa Isus ne-a învățat să fim mulțumiți?

Dar cei mari înțelege-vor ei, că exemplul lui Isus ne face să ne coborâm din oricare înălțime, la ieslea miseriei pentru a-i înțelege pe cei năpăstuiți, pentru a le asculta bătăile inimii, glasul stins al dreptății și al dorinții lor?

Vor înțelege aceștia că a lor chemare este a învăța și a mângăia, a împăca și a vindeca.. precum a făcut Isus ?

Și cei mici și cei mari doresc azi pacea; și cei mici și cei mari își întorc azi ochi spre Viflaim și darul Micului Isus varsă în toate inimile mângăiere și pace.

Dăruște-ne, Isuse venit azi în mijlocul nostru ca să suferi cu noi și pentru noi, tăria minții ca să-ți putem înțelege jertfa nemărginită ce ni-o aduci; tăria inimii și a voinții ca sufletele noastre să fie totdeauna pline de bunăvoința ce Tu ai arătat-o față de noi! Dă, Isuse Mic, ca acel cuvânt „pace,” care răsună azi peste toată lumea și a căruia suflare o simțim în zilele acestui mare praznic, să fie o realitate statornică și nu un vis trecător, din care să cădem iarăși în toropeala desnădejdei!

Pacea sufletelor, dela Micul Isus, acest dar îl dorim noi pe aceste Sărbători, fiilor Bisericii Unite și Neamului Românesc!

— Nașterea lui Christos : să ne fie de folos ...

Pela mijlocul anilor lui de domnie, marele împărat al Romanilor, August, dăduse poruncă în toată împărăția : să se numere toată suflarea omenească din cuprinsul stăpânirii lui ... Intre țările supuse din răsăritul îndepărtat, se număra și mărunta țărișoară a : „Poporului ales,” a Evreilor, care văzuse pe vremuri alte zile, mai frumoase, mai ferice, în mândră neatârnavă. Inșă pentru păcatele poporului acestuia, Domnul puterilor a plecat grumazul lui sub jug străin. Acum, până la această vreme, ei purtaseră greutățile stăpânirii străine, în mai multe rânduri. Și au nădăjduit într'un chip de scăpare și Domnul i-a mântuit pe ei. Când ajunseră înșă, acum, mai pe urmă, să plece capetele lor, o mare mâhnire și un gând greu s'a

instăpânit peste sufletele lor. Un pretut ciudat i-a făcut să înțeleagă că de astă dată au ajuns în „mână bună” din care nu este scăpare ... Deoarece Domnul a voit astfel, să pedepsiască fărădelegile, nerecunoștința și încăpăținarea poporului, pe care l-a ales, să fie păzitor al legii celei adevărate până la „plinirea vremii.” Și cum au răsplătit și mulțumit ei Domnului și Dumnezeuului lor, această învrednicire și nenumăratele binefaceri primite dela El ? De aceea s'a luat stăpânirea dela neamul lui Israil și apoi și dela alui Iuda ... Și astfel s'a întâmplat, că ajungând sub stăpânirea Romanilor, aceștia au pus peste țara supusă a Evreilor, cași conducător, un străin idumeu, cu numele : Irod. Acesta a vestit prin Iudea, porunca împăratului de numărare a poporului. Și Evreii nu aveau încotro, trebuiau să se supună și ei poruncii Cesarului. Și poporul evreesc în cete dese și numeroase, cu mic cu mare, a pornit din toate părțile țărișoarei lor, spre orașele mai mari, în cari se prezentau pentru înscriere, în fața diregătorilor împărătești, însărcinați cu numărarea. În acelea zile din miez de iarnă drumurile se umpluseră de mulțimea, care pornise de prin toate satele. Printre drumeții plecați din satul Nazaret, înspre orașul Viflaim, un bărbat mai în vârstă, cu numele Iosif, din neamul lui Iuda, înainta liniștit și cu îngrijire pe drumul năpădit de lumea, care se scurgea în valuri gălăgioase și pistrițe. În urma lui, ținut de legătură, venia în pași mărunți asinul, tovarășul nedespărțit de călătorie al acelor ținuturi. Din când în când, stăpânul blândului dobitoc, arunca o privire plină de îngrijire, asupra tinerei femei de pe spinarea animalului. Era frumoasa și duioasa lui logodnică : Maria. Care, încă înainte de a o cunoaște pe ea viitorul ei bărbat : Iosif. — s'a aflat a avea în pânțece prin Spiritul Sfânt. Și acum era chiar în pragul nașterii. Și au pornit la drum, numai siliți de porunca împărătească. De aceea mergeau așa de încet, în paș și cu atât de mare cumpănire. Când s'a ivit în zare cetatea, se înoptase binișor. Clădirile orașului scaldat în lumina făclilor fuseseră cuprinse de mulțimea neobicinuită a drumeților. Pecând acești doi călători au apucat să sosiască, un singur loc de popas nu au aflat în întreg orașul. Un vânt ascuțit străbătea trupurile obosite ale acestor călători. După multe căutări, afară de oraș, au aflat în sfârșit cu mare greutate un

adăpost, într'o peșteră sărăcăcioasă, alături de dobitoacele necuvântătoare. Aici s'a născut peste noapte: pruncul Mesia: Mântuitorul lumii. Și Maria, Mama pruncului l'a înfășat în scutecele făcute în pripă și l'a așezat în iesle. Și iată, că o lumină strălucitoare s'a coborât din cer și a umplut peștera și îngerii cântau: „mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voie.” Și păstorii văzând aceea zare minunată, din câmpul unde păziau peste noapte turmele, au venit la locul acela și intrând în peșteră, s'au închinat Pruncului, dupăcum le spusese și îngerul care li-s'a arătat. Ci, nu după multă vreme, sosiră din răsăritul îndepărtat și trei mari înțelepți, porniți în urma stelei strălucitoare, care le-a arătat pe cer drumul, oprindu-se de-asupra locului, unde era: Pruncul. Și au intrat și ei în peșteră și s'au închinat și ei: Magii, Pruncul și i-au adus Lui daruri: aur, smirnă și tămâie. „Atunci toți au cunoscut, că Mesia s'a născut” ... Că, „astăzi s'a născut, Cel fără-început, cum au spus Prorocii” ... De atunci s'au împlinit o mie nouă sute trei zeci de ani. Neamuri multe au venit din toate părțile lumii și s'au închinat Pruncului: s'au încreștinat. Un singur neam a rămas mai încăpăținat până azi, stăruind în rătăcirea de pe vremuri: poporul evreesc, chiar acela, pe care Domnul îl alesese să păziască legea veche, cea adevărată. Și acest popor, — în mare parte, — nu a înțeles vremea „cerțării” lui, nu a cunoscut „plinirea vremii.” De voie, de nevoie, din încăpăținare ori mai ales din orbirea răufăcioasă a minții lor, ei: Evreii: „poporul ales,” — așteaptă, să se nască Mesia. Pot aștepta până la a doua venire, atunci vor vedea ei pe Mesia, nu născându-se, ci în chipul dreptului Judecător, care în fața neamurilor cari l'au cunoscut și primit, îi va arunca în întunerecul vecinic, unde își vor deschide ochii lor cei orbi, cari nu au văzut și nu au primit pe Domnul ...

Totuș, așa cum privim azi neamurile, cari se strecură prin fața ieslei Pruncului dumnezeiesc, putem spune, că o mare surprindere ne va cuprinde. Scutecele în cari înfășură omenirea din vremurile noastre trupul Fiului lui Dumnezeu, ieslea foarte sărăcăcioasă, murdară și rece: Casa Domnului și sufletul lor, în care încearcă ori chiar mulți, nici nu încearcă cel puțin, să primiască pe „Împăratul tuturor”, pe „Cel nevăzut încunjurat de cetele îngeresti,” pe Fiul lui Dum-

nezeu, pe Mesia, a cărui naștere o vedem și o prăznuim cu ochii sufletului nostru, — ne poate pune pe triste gânduri. În palate pompoase, în petreceri nerușinate și destrăbălate, cu suflete murdare, reci și întunecate așteaptă multe ființe, cari poartă numele de: „creștin”, pe Mesia. Și între acest fel de neamuri putem așeza și o bună parte a Popoului nostru românesc. Credința spoită, de formă a multor Români, viața lor păcătoasă, de vrajbă, de ură, sufletele lor tulburătoare, lipsite de fapte bune și adesea atât de respingătoare, sunt scutecele sdrențoase și ieslea atât de murdară, prin și în cari ar voi ei să primiască pe Mesia. Răsplata lor va fi aceea a popoului evreesc. Domnul e mare și drept și le va răsplăti unora, ca acestora după vrednicie. Deoarece Fiul lui Dumnezeu s'a întrupat și om s'a făcut, să aducă pe pământ „pace și bună voie” și acestea suflete negre, chiar „pacea și bună voirea” sufletelor o tulbură. Pentru unii cași aceștia nu s'a născut Domnul, lor nașterea Domnului nu le este și nu le va fi de nici un folos. Cu dispreț să-i încunjufăm, cași pe morți, veacului acestuia ... Sufletul acestora este mort, cași al vicleanului ucigaș, alui: Irod, a cărui împărăție o vor moșteni ...

Bunătatea și slăbiciunea.

Bunătatea și slăbiciunea sunt două însușiri, cari adesea se confundă. Dacă cineva face ceva contra voinții noastre, suntem dispuși ca să spunem, că nu e om bun, ba mai mult, că e om rău. Și cine ne face după placul nostru, pe acela îl declarăm de om bun. Suntem așa cași copiii mici, — dacă părinții nu-i lasă să se joace cu focul, ei cugetă, că părinții sunt răi și servitoarea, care nu are grije cu ce se joacă, e bună. De multe ori când ne cere cineva ceva, numai ca să scăpăm de el, îi dăm lucrul cerut, necugătându-ne, că va fi spre folosul lui sau nu. Vedem deci, că adesea ce pare răutate: este bunătate și ce pare bunătate: este o simplă slăbiciune.

Cum vom putea noi să deosebim bunătatea de slăbiciune? Ce ne va da nouă dovezi despre intențiile într'adevăr bune ale unei persoane!

Bunătatea adevărată privește mai mult binele statornic și veșnic al omului, decât

binele cel trecător. De ne-ar da cineva toate bogățiile lumii acesteia tot aurul și toate pietrele scumpe ale pământului și pe deasupra toate plăcerile imaginabile și n'ar cere pentru aceste decât numai un singur păcat, — ar fi răuvoitorul nostru. Căci ce ne va folosi dacă ne câștigăm lumea întreagă, dar ne pierdem sufletul? Bunătatea adevărată nu numai ne dă și ne laudă, dar când e nevoie ne ia și ne interzice. Slăbiciunea din contra este impresionată de lipsurile secundare și uită de lipsurile principale. Am scris deja o dată, că dacă am vedea un om muritor de foame, în zdrențe și i-am da o haină pompoasă, dar, nu i-am oferi o lincură de mâncare, de sigur n'am fi buni față de acest om. Dar nici cu acel flămând nu ne-am purtat bine, care a venit înjurând și afurisind la la noi și noi, căci suntem slabi, i-am dat de mâncat, fără nici o observație. Da, să-i dăm de mâncat, dar totodată să-l și lămurim despre păcatul cel mare al injurăturilor și al blestemurilor.

Putem să deosebim încă slăbiciunea de bunătate, dacă examinăm motivele faptului. Slăbiciunea noastră își are motivele în noi înșine bunătatea în acela care beneficiază de ea. Când eu mă interesez de un copil, numai de aceea, căci nu-mi place să-l aud cum plânge, o fac aceasta din slăbiciune; dar când îi spăl o rană, cu toate că el țipă i-am făcut un bine. Slăbiciunea își are rădăcinile în egoism și bunătatea în altruism.

De aceea vocea slăbiciunii trebuie să o înăbușim în noi. Suntem slabi față de noi înșine și față de alții. Pe noi înșine ne judecăm foarte indulgent, pe ceilalți îi judecăm în sinea noastră prea aspru; dar când interesele ne pretind calitățile și faptele desaprobrate de noi în secret, sunt laudate pe față. Trebuie ca această slăbiciune să fie distrusă în noi, căci ea reduce avântul bunătății, nu o lasă pe aceea să se desvolte și luând în stăpânire sufletul nostru, îl face cu timpul de tot incapabil de a face bine. Și sufletul care n'a făcut mult bine, la judecata cea din urmă nu va avea în discul balanței destule greutate, care să echilibreze celalalt taler, în care va fi măsurată toată ființa noastră lipită de pământ și îngreunată de noroiul lui. Lumânarea aprinsă la Viflaim, Bunătatea fără slăbiciune să ne arate calea bunătății adevărate.

Dr. Irina Berinde

„Povestea“ postului...

Am intrat binisor în postul sărbătorii: Nașterii Domnului... Cași la alte prilejuri mari sărbătorești, Sf. Maică Biserică, ține să pregătiască sufletele fiilor săi pentru vrednica întâmpinare a praznicului, rânduind anumite legături, îndemnuri, îndatorindu-ne chiar, să ținem sub poruncă unele cerințe neapărate și folositoare pentru mântuirea sufletului nostru. O astfel de datorință, a cărei împlinire o cere și o așteaptă dela fiecare creștin, este: legea postului. Postul, precum știm: este contenirea omului ajuns la anii priceperii, dela mâncări „de dulce,” adică dela bucate gătitte cu carne, lapte ori cu ouă, cum și dela veselii, nunți ori alte petreceri neiertate în aceste timpuri de reculegere sufletească și trupească. Oamenii din cele mai vechi timpuri, au înțeles, numai cu ajutorul minții lor sănătoase, fără nici o bătaie de cap ori vre-o știință sau învățătură de carte, de ce însemnătate mare este postul pentru sănătatea trupului, care, are la anumite răstimpuri lipsă de răgaz, odihnă, de ușurare. Se spune, că un mare medic francez, al cărui nume îmi scapă acum la iuteală, fiind chemat odată la un mare proprietar, care era greu bolnav, înainte de a se duce la bolnav să-l cerceteze, a trecut întâi pela bucătăria aceluia și văzând acolo cum găteau bucătarii fel de fel de mâncări alese, le-a spus foarte vesel: „noi medicii avem să vă mulțumim foarte mult vouă bucătarilor, deoarece dacă nu ați fi voi, noi în multe case, nu am avea ce căuta.” Deoarece știut este, că aproape toate bolile mei mari, pelângă răceală, de cele mai multe ori se capătă din traiul înbelșugat, din mâncările carnoase și unsuroase, cari dau cea mai grea muncă stomacului nostru, care, macină sau mistuiește mai pe lung și mai cu greu, chiar acest fel de mâncări. Noi înșine încă simțim aceasta și de aceea ne și vedem siliți nu arare ori să schimbăm felul mâncărilor. Și este știut și descoperit, că tot din această pricină trăiesc mai puțin oamenii de pela orașe, decât cei de pela sate, cari se hrănesc mai mult cu lăptării, poame și legume.

Intre astfel de împrejurări e foarte firesc, că și dacă nu ar veni Biserica, să ne îndatoriască la anumite prilejuri, la ținerea postului, — noi și numai călăuziți de îndemnul minții și priceperii noastre sin-

guratrice, încă ar trebui să împlinim o astfel de măsură înțeleaptă și mai ales atât de trebuincioasă și folositoare. Chiar și dacă am urmări viața întregii omeniri, din cele mai adânci veacuri ale trecutului și până azi, încă am putea să spunem, că mai mulți oameni de aceia au murit înainte de vreme, cari au mâncat mult, decât de aceia, cari s'au mulțumit cu mai puțin, nu fiindcă n'ar fi avut, ci deoarece cum zice și Românul: „nimeni nu poate mânca cu două guri,“ fiindcă și cel mai sărac se silește să se sature și e mulțumit cu mâncarea lui. Deoarece nu se întreabă cât mînci, ci cum mînci și cum îi cade; apoi mulți oameni și-au „scurtat zilele,“ fiindcă și-au lungit burta. Și cu toate acestea, chiar această măsură și în acelaș timp poruncă a Bisericii, este aceea, pe care o nesocotim și o călcăm mai adesea, mai ales în timpurile din urmă. În trecut, Poporul nostru românesc, aproape fără abateri, „într'un gând“ a ținut, spre lauda și binele lui, această înțeleaptă poruncă. Nu s'ar fi „înfruptat“ pentru o lume întreagă cu „de dulce“ în zilele oprite ale anului. Dela războiul cel mare încoace însă, decînd unii dintre Români au apucat „la domnie,“ la stare bună, pela orașe, de când s'au mai „deșteptat,“ — cum spun ei, s'au „învățat“ și s'au „cumințit“ în așa de mare măsură, încât, au început să nesocotiască, unii chiar de tot, această poruncă bisericească, care este și o lege a firei noastre. Și au început să rădă și să disprețuiască pe acei „rămași de lume,“ cari au rămas să țină și în viitor această rânduială. Ba pe urma lor au început să pășiască și unii dintre țărani, cari și-au închipuit și cred, că prin călcarea acestui bun obicei strămoșesc, se vor arăta, vor părea și vor fi socotiți și ei mai „după lume,“ mai deștepți, vor miroși și ei: „a oraș“ și „a domnie.“ Cașicum „domnia“ ar sta în această spoială, împrumutată dela lumea stricată, necredincioasă, a străinilor de altă credință, de pela orașe. Și fiindcă totuș simt unii ca acestia și o oarecare mustrare în suflet, pentru această fărădelege, încearcă să o înăbușe, să o apere și să o „lămuriască“ cu fel de fel de înțelepciuni de ale lor: Că e greu de ținut, că se îmbolnăvesc, că îi doare capul, că slăbesc, că nu au putere de lucru, că ziua întreagă n'au stare, că se simțesc goi toată ziua, că

gândești, că au mâncat paie, că nu se pot sătura de loc, că nu prind nici o putere,— dacă: postesc și le trebuie cât de cât, măcar o bucățică de carne, să „simțiască,“ că: au mâncat. Adică, cu un cuvânt, — unii cașii aceștia se fac mai înțelepți, decât chiar însuș Dumnezeu-Tatăl și Fiul, decât Sf. Profeți, Sf. Ioan Botezătorul, Apostolii, decât sf. Părinții și Marii Dascăli ai lumii, decât toți Sfinții, cari au fost și vor urma, cari toți au greșit, nu au știut ce au făcut și au ținut și ei și au dat să țină și sărmanilor oameni o poruncă atât de grea... Chiar și medicii greșesc, când pun pe bolnavi să „postiască,“ când îi opresc dela unele mîncări. Oricine poate vedea, că toate acelea plângeri închipte și de multe ori ticluite, nu sunt altceva, decât niște palavre, vorbe goale, de mîntuială, prin cari încearcă să-și acopere îndemnul cărnii, pofta trupului lor, al cărui rob neputincioși sunt ei. Mai bine ar spune sincer și pe față cel puțin: nu posim, deoarece nu voim, nu pentru că nu am putea. Dzeu nu cere dela noi lucruri, pe cari nu le-am putea împlini. Și Biserica știe foarte bine și știm și noi, de ce a rânduit postul: pentru sănătatea trupului și mai ales a sufletului. Trupul bine hrănit este acela, care se aruncă mai repede în brațele tuturor păcatelor și fărădelegilor. De aceea ne spune și sf. Ap. Pavel; „imi muncesc trupul și'l supun robiei, ca nucumva altora predicînd, însuș să mă fac netrebnic“ și iarăș tot El: „Ci văd altă lege oștindu-se întru mădulările mele, împotriva minții.“ Această oștire și lege este: legea trupului, a cărnii, care ne atrage spre cele pămîntești, spre paguba vecinică a sufletului. Să ne arătăm deci stăpâni peste poftetele trupului, să le supunem, să nu ne încapăținăm, să împlinim această poruncă mîntuitoare a sufletului, să ținem cu credință, sincer, înțelegător: postul, deoarece toate vorbele împotriva lui nu sunt decât niște „povești“ goale, cari ar vrea să apere slăbiciunea cărnii...

— Apoi dacă ne mai gândim, că tot cu aceea oboseală și cheltuială putem găti bucatele de post, cași cele de dulce, cari de multe ori sunt chiar mai scumpe și dacă mai avem în vedere, că sf. Maică Biserică, ajunge atât de departe cu îngrijirea, încât pe copii, bătrâni, bolnavi și pe femeile cu copii mici le scutește dela împlinirea acestei legi, rămâne o curată nepăsare și răutate neîmplinirea poruncii postului din partea celor mari și tari, pentru cari nu înseamnă nici o piedică ori greutate.

Perioda crizelor.

Trăim și ne sbatem ca peștele pe uscat în mijlocul diferitelor crize. Oameni înțelepți ai lumii întregi, adunarea numită „Societatea Națiunilor,” toate gazetele, toți oamenii, cărturari și neînvățați cu sinistră voce strigă: suntem în criză; ba mi-se pare că și păsările și patrupedele, dobitoacele lărmuiesc a criză; aerul întreg și pământul toate sunt în plină criză. Criză de bani, criză economică, criză socială, criză de lucru, criză de plăceri și fundamentul tuturor este: *criza morală* a omenimei depărtată de principiile și învățătura veșnică a Fiului lui Dumnezeu. „Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit între noi. la noi a venit, întru ale sale plin de mărire, și lumea nu l'a primit, pentru că faptele lor sunt rele” a spus-o sf. Evangelist Ioan. Nu resursele, nu bunurile materiale ne lipsesc, nu banii, cari sunt îngrămădiți în băncile ferecate, nu alimentele și înbrăcămintele luxoase ne zugrumă, ci lipsa iubirii lui Dumnezeu și a aproapelui; am rătăcit drumul vieții și orbecăm în întunerecul și mocirla fărădelegilor; a necredinței apostaziei, prozelitismului, beției, tâlhăriei, trândăviei, luxuriei, a jafului, a minciunei, a obrăzniciei, a certelor, a pizmei și a lacomie. Suntem cu totul infiltrați cu microbii corupției și blăstămățiilor și a fățarniciei și fiind astfel absorbiți și adânciți în aceste datini rele și nelegiuiri nici nu auzim, ori nu voim a auzi glasul ingerului: „nu vă temeți, bucurie mare vă vestesc vouă, care va fi la tot norodul, s'a născut azi vouă Mântuitorul, mergeți și l' vedeți” (Ev. Luca). Păstorii nu s'au spăriat au mers și l'au căutat și l'au aflat pe „pruncul culcat în iesle și în scutece înfășurat” și i-s'au închinat lui cu smerenie. Craii dela răsărit învingând orice piedecă, călăuziți de o stea mare cu sirguintă a sosit de a-l preamării și a-l cinsti pe „Impăratul împăraților” cu darurile aduse cu dânsii.

În toial și sunetele sinistre a diferitelor crize perzîndu-ne cumpătul moral, nu ne bucurăm de sărbătoarea măreață și sfântă a Crăciunului, nu ne înveselește cântarea s. Biserici „Hristos se naște, măriți-l, Hristos din ceriuri, întâmpinați-l”! Cum să-l mărim și cu ce să-l întimpinăm pe Hristos? Glasurile ne sunt amușite de mizerie, de foame, de dureri și supărări, de diferite crize, ce-le îndurăm.

Cu ce să-l întimpinăm? Cu colinde de jale, cu veșminte zdrențuite, cu datorii după grumazuri, cu pită de ovăs, cu secvestre și imbrânciri di partea portăreilor. Da nu ne mai tihnește de un astfel de Crăciun zicem acuma noi.

Așa era și pe timpul când s'a născut Mântuitorul Isus la anul 748 după clădirea Romei.

Atunci încă stăpânea de o parte în lume sărăcia, nedreptatea, minciuna; de altă parte tirănia, luxuria, avariția și bogăția. însă învățăturile „micuțului Prunc, în iesle născut și în zdrențe înfășat” a renoit fața pământului; barierele dintre clasele sociale s'au dărîmat urmând prin fapte pe „Omul durerilor” care a propovăduit: „calea, adevărul și viața.”

Suntem în plină criză morală, ne-am prea obișnuit cu lenea, minciuna, fățarnicia, cu traiul ușor, cu bani mulți ușor câștigați și repede aruncați; alții s'au îngâmfat ca bogatul din Evangelie: „mâncă, bea suflete și te odihnește, a-i bunități strânse pe mulți ani.” Și acum o parte a omenimeise zbate în mizerie neavând de lucru și nici bani și nici pâinea cea de toate zilele, aceștia numindu-se „șomeri,” alții se sărăcesc cu magazinele pline de bunătăți neavând cui să le vândă și cu banii puși în bănci, cari încep a falimenta din cauza deselor cscrocherii a unor nelegiuți și parveniți. Păstori huiduiți și crai învățați au aflat liniște și mângăere în priveștița, Celui ce pe sine s'a micșorat, chipul iadului luând, întru asemănare omenească făcându-se (s. Ap. Pavel, Filip 2. 7.)

În necazurile vieții și vârtejurile primejdioaselor furtuni de azi în criza morală, de care cu toții suferim, numai așa și numai atunci vom afla liniștea și echilibrul sufletesc, dacă ne vom primeni sufletește întorcându-ne la învățătura profesată de blândul Isus, care cu glas dulce ne chiamă: „veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și eu vă voi odihni pe voi.” (Mat. 11. 28). Ne trebuie: credință tare, activă, jertfire, încredere, pace și bunăînvoire între oameni, deoarece trebuie să știm și să înțelegem că: „Isus pentru noi a sărăcit bogat fiind, că noi cu sărăcia lui să ne îmbogățim” (s. Ap. Pavel, 2. Cor. 8. 9.) să ne învățăm a ne smeri și a fi blânzi „căci blând și smerit cu inima” a fost Răscumpărătorul nostru Hristos.

Urmând aceasta învățătură v'om eși biruitori din toate crizele ce ne năpăstuiesc, învingându-ne pornirile rele și cunoscându-ne cu adevărat pe noi; atunci cu adevărată bucurie coborându-ne pe terenul luptei și a nizuințelor spre binele și fericirea noastră sufletească, îndrumați și stăpâniți de idealuri sfinte și mărețe pentru binele bisericei și a neamului nostru cu siguranță v'om serba nașterea lui Hristos cu veselie animați de imnul îngeresc: „mărire într'u cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace și între oameni bunăînvoire.”

Să ne ajute Dumnezeu, că cât de îngrabă să ajungem astfel de Crăciun cu veselie și cu bucurie și până atunci la toți din inimă vă doresc: Sărbători fericite!

Protopop Darie Vlad.

O rugăciune de noaptea Crăciunului.

Pelbarțiu ne povestește despre o femeie fără a-i spune numele, care după o viață petrecută în păcate și-a propus a se îndrepta, următoarea întâmplare, din care putem să vedem cât de folositor este cinstirea cu creștinească încredere a nașterii micului Prunc dumnezeesc pentru a putea câștiga harurile cerești.

Nefericita ființă, trăindu-și anii tinerețelor în desfrâu și-a îngreunat sufletul cu multe și mari păcate.

Într'o clipă, groaza de judecata înfricoșată a lui Dumnezeu, o-a mișcat spre adâncă părere de rău pentru faptele ei grele și nerușinate. Ca îndreptarea ei și câștigarea harului dumnezeesc să fie cât mai sigură, a părăsit lumea și s'a retras la o mănăstire, unde cu muncă grea, pocăință aspră și lacrimi neîntrerupte s'a nizuit a-și ispăsi nenumăratele sale păcate. Dar pocăința ei era îngreunată și împiedecată prin împrejurarea, că conștiința sufletului o chinuia cu îndoieli.

De multe ori i se părea, că ori ce nizuință spre îndreptare îi este cu neputință, căci pentru multele sale păcate nu mai poate nădăjdui iertare dela Dumnezeu. Dacă privea înspre ceriuri, numai decât îi vinea în minte, că acolo numai cei cu inimă curată pot să ajungă. Dacă se gândea la patimile

lui Hristos, îndată o muștra conștiința, că și dânsa prin păcatele sale l'a chinuit și resignit, și astfel nu poate fi părtașă vrednicilor lui Isus. Iar când își aducea aminte, că Mântuitorul, pe care ea de nenumărate ori l'a vătămat, are să-i fie cândva judecător, o cuprindea o intristătoare desperare.

Între astfel de împrejurări a petrecut un post de crăciun, și era în ajunul sfântului praznic. La slujba de miez de noapte, strivită de munca obositoare a zilei genunchia într'un colț al Bisericii vărsând amare lacrimi.

Dar dintr'una data, o dulce mângâiere de pace până acuma nesimțită, i-a cuprins inima. Cu ochii sufletești vede peștera Viflaimului, acolo pe Mama fecioară în brațe cu pruncul Isus, care privea la ea cu dragoste și milă nemărginită.

Ceva putere din lăuntru o silea, ca să cerșească dela acest Micuț milă și iertare. Și ea se roagă: „Pentru pruncia Ta plină de daruri, în care — pentru a mântui pe cei păcătoși — Te-ai născut, Te rog să fii milos-tiv mie celei mai păcătoasă dintre muieri.” Rugăciunea i-a fost primită, căci intristarea-i deznădăjduită numai de cât a dispărut, luând sălaş în inima ei o veselie sufletească și încredere plină de nădejde, carea o-a nutrit până la sfârșitul vieții.

Bibliografie.

„Acțiunea Catolică,” retipărire din volumul I al Teologiei Pastorale scrisă de canonicul Dr. Nic. Brinzeu. „Brosura aceasta — spune eruditul auctor — e merită să orienteze pe bunii noștri mireni asupra marelui chestiuni a Acțiunii pornite cu atâta elan și primite cu atâta însuflețire și la noi. Vor cunoaște pe scurt, cari sunt gândurile Sfântului Părinte, ce au făcut alte popoare și ce ne așteaptă pe noi la aceasta operă eminentă constructivă.” Chestia actuală fiind, recomandăm cu toată căldura cărturarilor noștri să procure aceasta broșură, care se găsește la auctor în Lugoj. Prețul 30 Lei.

Biblioteca „Presa Bună” din Iași sub Nr. 8 a scos de sub tipar o carte prețioasă sub titlul „Îndrumare la viața evlavioasă” de sf. Francisc de Sales. Conține sfaturi pentru călăuzirea sufletului la o viață desăvârșită prin primirea și înălțarea lui cătră Dumnezeu și reînnoirea sufletului spre a-l întârii în evlavie. Cu apariția acestei cărți se umple un gol adânc simțit în literatura noastră aschetică. Dorim să fie lătită în straturi cât de largi. Se află de vânzare cu prețul 50 Lei la Institutul „Presa Bună” în Iași.

A. G. R. U. la sate.

Proces-Verbal.

Luat la serbarea filialei „Agru-“lui din comuna Bârsana, în ziua de 30 Noiembrie 1930.

Au fost de față, toți membrii înscriși în frunte cu comitetul precum și parochul local M. O. D. Protopop Mihai Hotea.

Serbarea a fost dată de către elevii creștini româniuniți, ai șc. primară cu un program alcătuit în cadrul Agru-lui cu un conținut religios.

După o pregătire temeinică făcută poporului, de către M. O. D. Protopop Mihai Hotea, prin predica frumoasă și înălțătoare, ținută la Sf. liturghie și după oficierea vecerniciei. la orele 3 p. m. întregul poporul asistent în număr de peste 1000, a pornit la școală — care devine neincăpătoare — unde s'a desfășurat programul.

Deschide ședința președintele filialei, învățătorul Petre Lenghel, îndemnând poporul de a nu-și lepăda credința și legea cea strămoșească. Uniți cu toți în jurul conducătorilor bisericesti și chiar mireni, să ne apărăm credința și legea strămoșească a noastră. În șir de idei arată care este biserica cea adevărată, biserica catolică sau alta biserica necatolică? Ce-a făcut una și ce-a făcut alta pentru omenire? ! Indeamnă pe toți, de a se înscrie în Agru, ca apărători ai adevăratei biserici a lui Hristos.

Urmează producțiunile copiilor de școală: recitări, monoloage, cântece, lecturi cu conținut moral etc. — alcătuite în cadrul Agru-lui — cari reușind foarte bine au stărnit admirația întregului public.

Între timp, vorbește la popor d. Mihai Bologa, despre fericire, relevând că adevărata fericire nu constă în bunuri materiale ce în bunuri sufletești, trăind o viață morală și creștinească.

Inchee ședința M. O. D. Protopop Mihail Hotea, aducând mulțumiri conducătorilor serbării și totodată ținând o impresiionantă și documentată Cuvântare, cu cuvinte simțite și cu verva-i aratorică neîntrecută, arătând scopul „Agru-lui pentru combaterea diferitor secte religioase dușmane bisericii adevărate a lui Isus, intensificarea adevăratei vieți creștinești și propagarea de fapte morale.

Să ne înscriem cu toți în Agru, pentru a putea munci cu puteri mari în ogorul sfânt al Domnului.

La această măreață serbare sufletească afară de cei amintiți au mai luat parte: d. Popp Alexandru, primar, V. Ilnicki notar, M. Bologa, Andrei Hotea și dșoara părintelui protopop din Turți Cecilia Hotea.

D. c. m. s.

Preot: Mihail Hotea

Președinte: Petre Lenghel

Secretar: Indescifrabil

ORDUL

serviciilor divine de Crăciun la Biserica română unită din Sighet.

În noaptea de Crăciun la orele 12: Dupăcinar și Utrenie.

În 25 Dec. la orele 9 demineața Sf. Liturghie și predică.

În 25 Dec. la orele 11^{1/2} demineață Sf. Liturghie.

În 25 Dec. la orele 3 d. m. Vecernie.

În 26 Dec. la orele 9 demineața utrenia sf. Liturghie și predică.

În 26 Dec. la orele 3 d. m. vecernie.

În 27 Dec. la orele 9 demineața sf. Liturghie.

În 27 Dec. la orele 3 d. m. vecernie.

OFICIUL PAROHIAL

Tuturor cetitorilor și binevoitorilor
noștri le dorim: Sărbători fericite!

Redacțiunea

Calendar săptămânal.

21 — 28 Decembrie 1930.

21. Duminecă înainte de Nașterea Domnului (Ev. Matei 1. 1.) M. Iuliana.
22. Luni. M. Anastasia.
23. Marți. Ss. 10 Martiri Crit.
24. Mercuri. M. Eugenia.
25. Joi. Nașterea Domnului.
26. Vineri. S. N. de Dumnezeu.
27. Sâmbătă. S. Ștefan.

